

Arrest

nr. 228 995 van 19 november 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ACER
Brugstraat 5/18
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 29 juli 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 18 juli 2019 houdende een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. ACER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 oktober 2018 legt verzoeker een aankomstverklaring af.

Op 3 juli 2019 wordt een proces-verbaal opgemaakt wegens het gebruik van een valse identiteitskaart.

Op 18 juli 2019 maakt verzoeker het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole. Op dezelfde dag neemt de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Op 18 juli 2019 neemt de gemachtigde van de minister eveneens een inreisverbod voor drie jaar (bijlage 13sexies), aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : G.

voornaam : S.

geboortedatum : (...)1980

geboorteplaats : indéterminé

nationaliteit : Turkije

In voorkomend geval, alias: Slovenië

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 18.07.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan;*

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene heeft op 10.10.2018 een aankomstverklaring afgelegd bij de gemeente van Schaarbeek. Op 28.05.2019 heeft betrokkene een aanvraag tot verblijf en inschrijving als loontrekkende ingediend en dit op vertoon van een Sloveense identiteitskaart dewelke compleet vals is.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming of een verblijfsaanvraag valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd.

Betrokkene heeft een aanvraag tot verblijf en inschrijving als loontrekkende ingediend op 28.05.2019 en dit op vertoon van een Sloveense identiteitskaart dewelke compleet vals is.

Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens gebruik valse identiteitskaart Slovenië. (PV BR.... van de politiezone van Polbruno.)

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

Op 1 augustus 2019 is verzoeker, zonder verzet, gerepatrieerd naar Turkije.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enige middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 62 en 74/14, §

3, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet), van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna het EVRM).

Ter adstrueren van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Geschonden bepalingen en bespreking:

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]"

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen - in casu de bijlage 13 sexies dd. 18.07.2019 zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) De motivering afdoende dient te zijn;*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

In casu is de bestreden beslissing van 18.07.2019 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

INREISVERBOD OPGELEGD AAN VERZOEKER

1. REDEN VAN HET INREISVERBOD

I. REDEN VAN HET INREISVERBOD

De bestreden beslissing (bijlage 13 sexies) wordt naar aanleiding van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) afgeleverd. Voor de bijlage 13 werd geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toebedeeld.

Het inreisverbod vindt in de bestreden beslissing haar juridische basis in artikel 74/11,§1, tweede lid dat het volgende bepaalt:

Art. 74/11. fl § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1 °voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

Er werd geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan.

De afwezigheid van de termijn voor het vrijwillig vertrek vormt in casu het probleem aangezien deze juridisch niet correct is.

Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt.

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend. Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde. De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.

De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. § 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien: 1 "er een risico op onderduiken bestaat, of; 2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of; 3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of; 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

5° het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, § 2, 4°, artikel 13, § 2bis, §3, 3°, § 4,5°, § 5, of artikel 18, § 2, of;

6° de onderdaan van een derde land meer dan twee asielaanvragen heeft ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.

Met andere woorden; toegepast in huidige zaak dient enkel geen termijn voor het vrijwillig vertrek te worden toegestaan indien er een risico op onderduiken bestaat.

De verwerende partij heeft onder andere met betrekking tot dat punt de wet geschonden.

Verzoeker zal hieronder kort uiteenzetten waarom er een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) werd afgeleverd:

Verzoeker verblijft sedert 10.10.2018 op het Belgisch grondgebied.

Hij is niet vrijwillig vertrokken voor het vervallen van zijn visum type C geldig tot 06.04.2019.

Er werd een proces-verbaal opgemaakt te zijnen laste wegens gebruik valse identiteitskaart Slovenië.

Dit is tevens de reden waarom verzoeker geheel ten onrechte een bijlage 13sexies heeft ontvangen.

Tot grote verbazing van verzoeker hebben de politiediensten verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) afgeleverd zonder uitvoeringstermijn.

Verwerende partij beweert dat verzoeker een gevaar is voor de openbare orde.

Verwerende partij gaat ervan uit dat verzoeker een gevaar zou zijn voor de openbare orde nu er een proces-verbaal werd opgemaakt wegens gebruik van valse identiteitskaart.

Vooreerst is verzoeker niet eens veroordeeld voor het gebruik van valse stukken en werden niet alle rechtsmiddelen uitgeput zodat het criterium van het gevaar voor de openbare orde niet kan gehandhaafd worden. En indien verzoeker deze feiten zou gepleegd hebben, betekent dit nog niet dat hij een gevaar is voor de openbare orde zodat hem geen termijn kon worden toegestaan voor vrijwillig vertrek.

Verwerende partij dient altijd te motiveren waarom verzoeker een gevaar zou zijn voor de openbare orde.

De vaststelling van de opmaak van een proces-verbaal van gebruik van valse identiteitskaart kan er niet toe leiden dat het gevaar voor openbare orde in hoofdte van verzoeker afdoende gemotiveerd is.

De redenen voor de bijlage 13 hebben ertoe geleid dat voor het bevel om het grondgebied te verlaten geen uitvoeringstermijn werd voorzien waardoor verzoeker samen met de bijlage 13 de bestreden beslissing, zijnde een inreisverbod (bijlage 13sexies) van drie jaar heeft gekregen. Het inreisverbod steunt immers op artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet omdat voor het vrijwillig vertrek geen termijn werd toegestaan.

Aangezien de bijlage 13 onder andere steunt op artikel 74/14 §3,3° van de Vreemdelingenwet dat ten onrechte werd genomen waardoor aan verzoeker geen termijn werd toebedeeld om vrijwillig te vertrekken, heeft ertoe geleid dat verwerende partij de bestreden beslissing kon nemen en haar beslissing op 74/11, §1, van de Vreemdelingenwet kon steunen.

Verzoeker is naar België afgereisd met een visum C om familie en vrienden te bezoeken. Hij heeft een aanvraag tot verblijf en inschrijving als loontrekkende ingediend.

De beslissing tot verwijdering die geen termijn toestaat voor het vrijwillig vertrek is NIET afdoende gemotiveerd omdat in toepassing van de voormelde bepaling enkel wordt vermeld dat er een risico op onderduiken bestaat en geen enkel motief vermeld heeft dat betrekking heeft op het onderduikrisico.

Met betrekking tot artikel 74/14 §3, 1° het risico tot onderduiken wenst verzoeker op te merken dat verweerster geen enkel motief vermeld heeft dat betrekking heeft op het onderduik risico.

In de bestreden beslissing wordt vermeld dat in hoofde van verzoeker een risico op onderduiken bestaat en verwijst naar het gegeven dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van een valse identiteitskaart.

De memorie van toelichting omschrijft het risico op onderduiken als volgt: "feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, terugdrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem genomen of voorzien wordt"

In casu wordt door verwerende partij in de bestreden niet naar artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet verwezen.

In die zin is er ook een schending aangezien verwerende partij dit artikel negens in de bestreden beslissing vermeldt.

Het enige wat verwerende partij aanhaalt, is dat verzoeker bij zijn aanvraag tot verblijf een valse identiteitskaart Slovenië heeft gebruikt en dat er bijgevolg een gevaar is voor de openbare orde.

Nochtans kan er allerminst sprake zijn van een gevaar voor de openbare orde.

In casu heeft verwerende partij geen voldoende individueel onderzoek gedaan naar de leefomstandigheden van verzoeker en gaat hier tevens zeer licht over. Dit blijkt ook uit de gebrekkige motivering.

Het volstaat niet dat wanneer verzoeker mbt het risico tot onderduiken voldoet aan één van de criteria om te besluiten dat er risico op onderduiken bestaat. In casu wordt zelfs geen criteria aangeduid.

De voorbereidende werken tonen dat de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij mbt de beoordeling van het risico op onderduiken sterk beperkt wordt.

Eén en ander dient geconcretiseerd en sterk onderbouwd worden, wat in casu niet het geval is.

Conform de rechtspraak nr. 200 119 van 22 februari 2018 van Uw raad, dient het begrip 'openbare orde'

volgens de Europese rechtspraak van het Hof van Justitie te worden uitgelegd (eigen onderlijning):

2.8. De wetgever benadrukte dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen "redenen van openbare orde", "ernstige redenen van openbare orde" en "dwingende redenen van openbare orde" en dat deze gradaties ook gelden voor de nationale veiligheid. Opnieuw benadrukt de wetgever dat de begrippen afkomstig zijn uit "Europese akten" en dat de begrippen conform de rechtspraak van het Hof

van Justitie moeten worden geïnterpreteerd. Voor wat betreft het begrip "ernstige redenen van openbare orde", waarvan in casu toepassing wordt gemaakt, wordt dit door de wetgever omschreven als de vertaling van "het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen" dan gewone redenen van openbare orde.

Bestreden beslissing houdt niet daadwerkelijk rekening met het gedrag van verzoeker, de duur, de rechtmatigheid, de aard en de ernst van het feit, het actuele gevaar, de economische situaties,...

Bovendien wordt op geen enkel moment effectief aangetoond dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging van een fundamenteel belang van de samenleving.

Verweerder verwijst enkel naar een veroordeling, maar dit is onvoldoende in het licht van de bovenstaande rechtspraak. Hij verwijst voor het overige naar enkele motieven die onmogelijk als een bedreiging van de openbare orde kunnen worden beschouwd.

In casu heeft verwerende partij geen voldoende individueel onderzoek gedaan naar de leefomstandigheden van verzoeker. Dit blijkt ook uit de gebrekkige motivering

Het volstaat niet dat wanneer verzoeker mbt het risico tot onderduiken voldoet aan één criteria om te besluiten dat er risico op onderduiken bestaat.

De voorbereidende werken tonen dat de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij mbt de beoordeling van het risico op onderduiken sterk beperkt wordt.

Eén en ander dient geconcretiseerd en sterk onderbouwd worden, wat in casu niet het geval is.

Verweerder heeft onterecht een bijlage 13 sexies afgeleverd aan verzoeker.

Verzoeker is nog niet eens veroordeeld, maar verweerster meent wel dat hij een gevaar is voor de openbare orde.

Op geen enkel moment stelt of toont verweerder aan dat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Nergens vermeldt hij ook uitdrukkelijk dat dit het geval is. Er wordt enkel vermeld dat hij de openbare orde zou kunnen schaden.

De wetgever heeft bovendien niet willekeurig het begrip 'ernstige bedreiging' ingevoerd.

Verzoeker werd niet voor criminele feiten veroordeeld. Er ligt thans enkel een PV voor, meer niet. Verzoeker verwijst nogmaals naar artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet.

Toegepast in huidige zaak dient enkel in geval van een risico op onderduiken geen termijn voor vrijwillig vertrek worden toegestaan. De verwerende partij heeft onder andere met betrekking tot dat punt de wet geschonden.

In de bestreden beslissing wordt vermeld dat in hoofde van verzoeker een risico op onderduiken bestaat.

Om deze reden dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

DUUR VAN HET INREISVERBOD

Verzoekende partij wenst dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet meedeelt waarom er een inreisverbod van 3 jaar werd opgelegd aan verzoeker.

De bestreden beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van 3 jaar omdat verzoeker een gevaar voor de openbare orde zou zijn.

Verweerster heeft met betrekking tot de duur van het inreisverbod geen rekening gehouden met de individuele situatie van verzoeker die alhier werkt en bijdraagt aan de economie.

Dat de integratie van verzoeker evident een duurzame sociale binding heeft teweeggebracht die hij gedurende zijn verblijf alhier ontwikkeld heeft.

Er is sprake van een sociale verankering van verzoeker waar verweerster allerm minst rekening mee heeft gehouden.

De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële en formele motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Artikel 74/11, § 1, eerste, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1 ° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2" indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2004 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2004, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K182i\$01, 23).

De bestreden beslissing wordt niet gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod.

In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de termijn van driejaar.

Waarom deze termijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet.

Verzoeker stelt vast dat verwerende partij een inreisverbod oplegt voor de termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

De motivering van het inreisverbod is des te belangrijker aangezien het verbod voor de hele Schengenzone geldt. Met andere woorden, indien verzoeker zich in de komende jaren elders in Europa zou willen vestigen, zou dit allemaal belemmerd kunnen worden door het inreisverbod van 3 jaar dat door verwerende partij wordt opgelegd.

De bestreden beslissing, in het bijzonder het inreisverbod, is maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelwijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissingen zijn om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Om al deze redenen dien de bestreden beslissing vernietigd te worden.”

2.2 Verzoeker voert de schending van het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, de hoorplicht en van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest) aan maar laat na om deze met concrete gegevens uiteen te zetten. Luidens artikel 39/78 *iuncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker een theoretisch betoog over het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, de hoorplicht en artikel 41 van het Handvest maar laat hij na in zijn verzoekschrift *in concreto* uiteen te zetten op welke wijze hij deze beginselen door de bestreden beslissing geschonden acht. Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd omdat de beslissing tot verwijdering van 18 juli 2019 geen termijn voor vrijwillig vertrek toestaat, wat omstandig wordt toegelicht. Daarnaast worden in de bestreden beslissing de elementen aangehaald waarom het opleggen van een inreisverbod met een duur van drie jaar proportioneel wordt geacht, met name omdat hij niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden en gelet op “het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde”. Hierbij wordt overwogen dat de gemachtigde van de bevoegde minister in zijn beslissing rekening heeft gehouden met de elementen uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Er wordt toegelicht dat verzoeker verklaarde dat hij in België geen gezinsleven of minderjarige kinderen heeft, noch medische problemen. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, worden in de bestreden beslissing wel degelijk de redenen uiteengezet waarom hem een inreisverbod met een duur van drie jaar wordt opgelegd.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de

administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van de artikelen 74/11 en 74/14, § 3, 3° van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2 (...)

§ 3 (...)”

Artikel 74/14 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

(...)

§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.

De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° (...)

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

4° (opgeheven)

5° (...)

6° (...)

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Verzoeker erkent dat hem voor het vrijwillig vertrek geen termijn werd toegestaan. Verzoeker werpt evenwel op dat dit steunt op een onjuiste juridische analyse. Verzoeker stelt vast dat hem geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend omdat er een risico op onderduiken bestaat in zijn hoofd.

Verzoeker laat gelden dat de gemachtigde in de bestreden beslissing geen enkel motief vermeldt dat betrekking heeft op het onderduikrisico. Verzoeker betwist daarnaast dat hij een gevaar voor de openbare orde is. Verzoeker werpt op dat de bestreden beslissing niet daadwerkelijk rekening houdt met zijn gedrag, de duur, de regelmatigheid, de aard en de ernst van het feit, het actuele gevaar, zijn kinderen, de economische situatie,... Verzoeker werpt ook op dat op geen enkel moment effectief wordt aangetoond dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving. Verzoeker stelt vast dat de gemachtigde enkel verwijst naar een proces-verbaal maar dat dit onvoldoende is in het licht van de rechtspraak. Verzoeker laat gelden dat voor het overige enkel wordt verwezen naar motieven die onmogelijk als een bedreiging voor de openbare orde kunnen worden beschouwd. Verzoeker voert aan dat geen voldoende individueel onderzoek werd gedaan naar zijn leefomstandigheden. Verzoeker laat nog gelden dat wanneer hij

voldoet aan één van de criteria met betrekking tot het risico op onderduiken dit niet volstaat om te besluiten dat er een risico op onderduiken bestaat. Verzoeker stipt aan dat uit de voorbereidende werken blijkt dat de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij met betrekking tot de beoordeling van het risico op onderduiken sterk beperkt wordt en dit dient te worden geconcretiseerd en onderbouwd.

Artikel 74/14, § 3 van de vreemdelingenwet heeft betrekking op de verwijderingsmaatregel, die hier niet in het geding is. De schending van deze bepaling wordt bijgevolg niet op ontvankelijke wijze aangevoerd.

Thans wordt verzoeker een inreisverbod opgelegd in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet en wordt uiteengezet dat *“(d)e beslissing tot verwijdering van 18.07.2019 (...) gepaard (gaat) met dit inreisverbod”* en er voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan.

Verzoeker heeft geen beroep tot nietigverklaring ingediend tegen de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 18 juli 2019. Deze beslissing werd hem tevens op 18 juli 2019 ter kennis gebracht, zodat de beroepstermijn inmiddels is verstreken en deze beslissing thans definitief in het rechtsverkeer aanwezig is.

Verzoeker uit wat betreft het risico op onderduiken kritiek die betrekking heeft op de verwijderingsmaatregel, die niet de bestreden beslissing vormt en die thans definitief in het rechtsverkeer aanwezig is. Dit onderdeel van het middel is niet dienstig (RvS 29 mei 2018, nr. 241.634).

Vervolgens uit verzoeker kritiek op het motief dat betrekking heeft op de openbare orde. Gezien de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet op voldoende wijze is gemotiveerd door de verwijzing dat de verwijderingsbeslissing gepaard gaat met een inreisverbod omdat in de verwijderingsmaatregel geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, kan het motief inzake de openbare orde beschouwd worden als een overtollig motief wat betreft de reden voor het opleggen van het inreisverbod. Kritiek op een overtollig motief kan niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

Er wordt opgemerkt dat de bestreden beslissing niet is genomen op grond van artikel 74/11, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet dat betrekking heeft op een inreisverbod waarvan de duur meer dan vijf jaar kan bedragen, om reden dat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Verzoeker stipt aan dat bij het nemen van een inreisverbod men tot een individueel onderzoek dient over te gaan, dat men rekening moet houden met alle omstandigheden eigen aan het geval en dat het evenredigheidsbeginsel moet worden gerespecteerd. Verzoeker voert aan dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd over de maximumtermijn van drie jaar voor het inreisverbod.

Verzoeker gaat er aan voorbij dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt uiteengezet waarom hem een inreisverbod met een duur van drie jaar wordt opgelegd:

“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, wordt wel degelijk uiteengezet waarom gekozen wordt voor een termijn van drie jaar voor een inreisverbod, met name omdat verzoeker op 28 mei 2019 een aanvraag tot verblijf en inschrijving als loontrekkende heeft ingediend op vertoon van een Sloveense identiteitskaart dewelke compleet vals is. Verzoeker betwist niet dat hij in het kader van een verblijfsaanvraag een valse identiteitskaart heeft gebruikt. De verwerende partij oordeelt het gedrag van verzoeker als volgt: *“gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden”*. In tegenstelling tot wat verzoeker

voorhoudt, blijkt uit de motivering aldus een beoordeling van het gedrag van verzoeker. Aangezien verzoeker de feiten niet betwist heeft de verwerende partij, binnen zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid, op kennelijk redelijke wijze en ongeacht of verzoeker voor de feiten werd veroordeeld, geoordeeld dat hij door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden. In de bestreden beslissing wordt verder overwogen dat de gemachtigde van de bevoegde minister in zijn beslissing rekening heeft gehouden met de elementen uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Er wordt toegelicht dat verzoeker verklaarde dat hij in België geen gezinsleven of minderjarige kinderen heeft en geen medische problemen. Een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM ligt aldus niet voor.

Gelet op deze motieven kan verzoeker niet worden bijgetreden waar hij laat gelden dat hem op *quasi* automatische wijze een inreisverbod voor de duur van drie jaar werd opgelegd. Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker *in casu* een inreisverbod met een duur van drie jaar wordt opgelegd, kan immers niet worden afgeleid dat er sprake zou zijn van het “*automatisch*” opleggen van een inreisverbod voor een duur van drie jaar. Verzoeker toont met zijn betoog het tegendeel niet aan.

Verzoeker toont niet aan dat het motief inzake het gebruik van een valse Sloveense identiteitskaart feitelijk onjuist is of kennelijk onredelijk. Zoals hierboven reeds gesteld werd de bestreden beslissing niet genomen om redenen van openbare orde maar om reden dat de verwijderingsmaatregel geen termijn voor vrijwillig vertrek toekent. Het is niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om bij de motivering over de duur van drie jaar van het inreisverbod, rekening te houden met de omstandigheid dat verzoeker door het bedrieglijk karakter van de feiten, door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. In tegenstelling tot wat verzoeker aanvoert, moest de verwerende partij in het kader van de motieven voor de duur van huidig inreisverbod geen verdere verduidelijking geven of een onderscheid maken tussen gewone, ernstige of dwingende redenen van openbare orde. De Raad herhaalt dat de bestreden beslissing niet werd genomen om redenen van openbare orde zoals voorzien in artikel 74/11, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet. Verzoekers uiteenzetting over ernstige redenen van openbare orde is niet dienstig en doet geen afbreuk aan het motief inzake de openbare orde, dat één van de verschillende motieven uitmaakt voor de duur van het inreisverbod.

Met zijn algemene uiteenzetting dat er geen onderzoek werd gevoerd naar zijn specifieke omstandigheden, zonder deze specifieke omstandigheden enigszins toe te lichten, toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is of zou steunen op verkeerde feitelijke gegevens.

De loutere overtuiging van verzoeker dat geen rechtvaardig evenwicht werd bereikt tussen het algemeen belang van de verwerende partij en zijn individuele belang, volstaat verder niet om de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen.

Een schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker verwijst naar zijn integratie en duurzame sociale binding merkt de Raad op dat verzoeker zich beperkt tot louter vage beweringen. Hij toont geenszins aan dat hij hier zijn leven heeft opgebouwd, dat al zijn sociale belangen in België gesitueerd zijn, dat hij geen enkele band meer heeft met Turkije noch dat er sprake is van integratie of een duurzame sociale binding. Evenmin blijkt dat de verzoeker, wanneer hij werd gehoord, heeft aangegeven dat zijn privéleven een terugkeer naar het herkomstland in de weg zou staan. Nu geen beschermingswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM werd opgeworpen tijdens het gehoor, laat staan aangetoond en de verzoeker dit ook niet aantoonde ter gelegenheid van onderhavig verzoekschrift, kan hij bezwaarlijk voorhouden dat het de verwerende partij toekwam hieromtrent te motiveren.

De Raad benadrukt nog dat de vaste rechtspraak van het EHRM stelt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM (zie bv. EHRM 8 april 2008, “*Nyanzi/Verenigd Koninkrijk*”). De verzoekende partij laat na om concrete argumenten naar voor te brengen die kunnen wijzen op dergelijke “*zeer uitzonderlijke omstandigheden*” en die kunnen toelaten vast te stellen dat haar particuliere belangen zwaarder zouden moeten doorwegen dan het door de verwerende partij beschermde algemeen belang, dat is gediend met een correcte toepassing van de verblijfswetgeving. De Raad benadrukt dat de verblijfswetgeving erop is gericht de openbare orde te verzekeren en dat de naleving van de verblijfswetgeving vereist is in het algemeen belang. Er wordt geen concreet element naar voor gebracht dat kan wijzen op een disproportionaliteit tussen het algemene belang en de persoonlijke belangen van de verzoekende partij.

Een schending van het recht op een privéleven conform artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. De verzoeker maakt niet aannemelijk dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen het algemeen belang en het belang van het individu. De verzoeker toont evenmin aan dat de motieven in de bestreden beslissing betreffende het gezins- en privéleven, kennelijk onredelijk of niet conform artikel 8 van het EVRM zijn.

De verzoeker toont niet aan met welke specifieke omstandigheden de verwerende partij nagelaten heeft rekening te houden bij het bepalen van de duur van het inreisverbod. Gelet op de motieven van de bestreden beslissing, en de bespreking hierboven, kan de verzoeker niet dienstig betogen dat de verwerende partij een inreisverbod oplegt voor de termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden en de duur van het inreisverbod.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde minister op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 74/11 en 74/14, § 3 van de vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse van de verschillende middelonderdelen blijkt dat verzoeker met zijn betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend negentien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN